

توافقنامه آری

اسارت نامه خیر

امیرفیض- حقوقدان

اگر تنظیم توافقنامه بین طرفین بطور کلی از باب بیعت و فرودستی و یا خیانت به کشور نباشد، مع هذا این احتمال ضعیف وجود دارد که بعلت موضع قدرتمندی یک طرف و یا ضعف و کم دانی طرف دیگر، موافقت نامه ای به امضا برسد، و اینجاست که قانونگذار پیش بینی این مراتب را کرده و حکم داده که موافقتنامه ها و قراردادهای باکشورهای خارج باید به تصویب مجلس برسد، یعنی مجلس که متجلی از قدرت ملت است بر آن نظارت عقدی و اجرایی داشته باشد.

اگر در موافقتنامه ها نواقصی هست و یا اصلاحاتی را لازم دارد، مجلس مرعی دارد. این امر که در قوانین اساسی کشورها پیاده شده به معنای مخالفت با انجام توافق و رفع مشکلات و گرفتاری با کشورها نیست بلکه به معنای کاردست در جهت درست برای رفع مشکلات معلوم است.

به توافقنامه ژنو که سراسر خارج از جهت موضوع، وپی ریزی شده برای ایجاد مشکلات تازه عدیده و سوء استفاده های غیرقابل پیش بینی شده برای غرب است چگونه میتوان عنوان توافقنامه رفع اختلاف بین دو کشور را نام داد؟

بدون گفتگو، توافقنامه ژنو اسارت نامه است تصحیح آن نه تنها حق مجلس ایران بلکه اگر کشورهای ۵+۱ کشورهای متمدن و مراعی

تحریرات تقدیمی در رابطه با توافقنامه ژنو، بر مبنای عدم لزوم توافق و تسلیم به قطعنامه های شورای امنیت سازمان ملل متحد نیست حتی تاکید بر این است که موافقت نامه با ۵+۱ میبایستی در مفهوم اعلام موافقت ایران با قطعنامه شورای امنیت در همان سال ۲۰۰۶ انجام میشد که تحریم های ایران در قطعنامه شورای امنیت به ایران ابلاغ گردید.

فرق توافقنامه ژنو با اعلام موافقت و تمکین به قطعنامه شورای امنیت این است که در اعلام موافقت به قطعنامه شورای امنیت، هیچ مرتبه ای از حقارت و زور و تزییع حقوق ایران وجود نداشت بلکه تمکین به قطعنامه سازمانی بود که ایران، عضو آن است و تصمیمات آن سازمان و شورای امنیت آن، بمنزله قانون اساسی ایران لازم الرعایه است. ولی توافقنامه با غرب در حالت ناچاری و تحریم و فشار، به ایران تحمیل شده است و در این جریان است که موقعیت ایجاد شده سبب تبدیل توافقنامه به اسارت نامه شده است و مطالب و تعهداتی به گردن ایران افتاده که بهیچوجه ارتباطی با قطعنامه های شورای امنیت ندارد؛ که مهمترین آنها همان توقف تولید و فروش نفت ایران به مقدار محدود به یک میلیون بشکه در روز است و بسیاری دیگر که در تحریرات سابق به بحث و ارائه آمده است.

خامنه ای است، حیرانم نمایندگان مجلس که میدانند این موافقت نامه اسارت است و خودشان هم در عبارات روشن و پرمعنا آنرا برسوائی کشیده اند چرا از حق استیضاح خود استفاده نمیکنند و به یک کلمه خامنه ای «ساکت باشید» وجدان و شرافت و اخلاق اسلامی و سوگند مقرر در قانون اساسی رازیرپا گذشته اند؟!

آیا واقعا شان یک ملت ۷۰ میلیونی در این حد فروشکسته و بی بهاست که نه خودشان و نه نمایندگانشان ندانند که موافقتنامه ژنو چیست؟ و وقتی آقای سید محمود نبویان نماینده مجلس اعلام کرد که «وزارت خارجه جمهوری اسلامی در توافقنامه ژنو سانسور کرده زیرا زیاد داده و کم گرفته» باز هم انگار نه انگار.

پس غلطی که آمریکا نمیتواند بکند چیست؟ آیا تحمیل روزانه ۳۵۰ میلیون دلار خسارت به ملت ایران چیز کوچکی است؟ آیا اسارت و تسلیم و تمکین مردم و تعهد حکومت اسلامی به درک کشورهای کفر + ۵ همان غلطی است که آمریکا نمیتواند بکند؟

مخالفین موافقتنامه چه میخواهند

مخالفین موافقتنامه ژنو چیز زیادی نمیخواهند، دبه هم ندارند، فقط رعایت اصول متعارف در قرارداد های بین المللی را خواستارند، موافقت نامه برای حل اختلافات رامیخواهند، نه موافقتنامه ای برای مزید اختلافات، نه موافقتنامه ای استخوان لای زخم، نه موافقتنامه ای که مانند افسارایران رابه هرکجا که میخواهند بکشند، نه موافقت نامه ای که قاضی و متجاوز یکی است.

نه اولین، بل چهارهزار و یکمین مورد است

ایرانیان خیال میکنند که موضوع موافقتنامه ژنو اولین مورد است که «دستشان کوتاه و خرما برنخیل است»

حقوق انسان و خواهان رفع اختلاف بین کشورها باشند باید آنها نیز تجدید نظر در موافقتنامه ژنو را خواستار گردند.

حال که از آن کشورها چنین انتظاری بعید است به حکم حاکمیت ملی مردم ایران و احترام به حقوق ایران، مجلس باید و الزاما به وظیفه خودش عمل کند یعنی به اصلاح موافقتنامه بپردازد و دولت روحانی اگر آنطور که نمایان است مجری یک برنامه اسارت آمیز نیست، تکلیف دارد که بدون مجلس، اجازه اجرای موافقت نامه را ندهد ولی اکنون که داده است هم قانون اساسی را شکسته و هم عمدا و عالما به جای موافقتنامه اسارت نامه ای تحمیل ملت ایران کرده است.

تهدید عاقدین موافقت نامه

در خبرها آمده است که عاقدین موافقتنامه تهدید به مرگ شده اند. این چنین تهدیدات ناشی از احساسات است؛ تهدید و اجرای آن وسیله آرام ساختن احساسات هست ولی عامل قطعی نیست.

فراموش نشود به ملتی که ۳۰ سال گفته شد «آمریکا هیچ غلطی نمیتواند بکند، میزنیم توی دهان آمریکا» وقتی آن ملت می بیند که باموافقتنامه ژنو به اسارت و فرودستی آمریکا درآمده حتما جوشی میشود و فکرمیکند که تنه راه تهدید به مرگ عاقدین این اسارت است.

در قرارداد معروف به وثوق الدوله سال ۱۹۱۹ نیز میهن پرستان، عاقدین قرارداد را تهدید به مرگ کردند ولی عامل قطعی برای برچیدن قرارداد مجلس بود نه تهدید.

در سال ۱۹۱۹ مجلس شورایی تبول کسی نبود ولی مجلس اسلامی و بقول معتبر، طویل، تبول

بلا تکلیف در محاکم قضائی است که رسیدگی به آنها حد اقل تا سال ۷۲ بطول خواهد انجامید (مشروح درسنگر ۱۵ شهریورماه ۶۹)

همان زمان وحشت کردم که چطور ممکن است که ۵ میلیون پرونده بلا تکلیف در دادگستری باشد و عجب تر اینکه وزیر دادگستری میخواد سه ساله آنها را به حکم برساند. کسانی که کار قضائی کرده اند میدانند که ادعای آخوند شوشتری چقدر مبتذل است، حتی ۵ میلیون خیار راه نمیتوان سه ساله پوست کند تا چه رسد که دادرسی واحقاق حق، نسبت به پرونده قضائی باشد.

حل و فصل و مختومه ساختن ۵ میلیون پرونده ظرف سه سال یعنی روزانه ۵۰۰۰ پرونده!!

مشکل ایران

مشکل ایران موافقتنامه ژنو نیست کسی چه میدانست که ۴۰۰۰ پرونده دادگاه بین المللی بلا تکلیف در جمهوری اسلامی وجود دارد. وقتی موضوع موافقتنامه ژنو مطرح شد از آن ۴۰۰۰ مورد بلا تکلیف آگاه شدیم. هیچکس از جریان بابک زنجانی خبری نداشت تا مسئله برادران لاریجانی بوسیله احمدی نژاد مطرح شد. چه کسی از جریان رضاضارب آگاه بود؟ چه کسی از جریان «کرسنت» آگاه بود که حمید رسائی در مجلس گفت «بما میگویند کاری به کرسنت نداشته باشید».

اینها و نظایر آن، یک قرینه صارفه است که آخوند های حاکم مانند موریانه کشور را خورده اند و همانطور که معلوم نیست موریانه ها چه افتی به خانه موریانه زده رسانده اند تا خانه فروریخت آنوقت آشکار خواهد شد. جمهوری اسلامی هم تاهست کس نداند که بر ایران چه رفته است، کما اینکه وقتی عثمان راسر بریدند و کاخ را به آتش کشیدند آنوقت معلوم شد که چگونه به بیت المال تعدی و تجاوز کرده است.

از آقای علی ماروسی استاد حقوق بین الملل جمهوری اسلامی مقاله ای خواندم که واقعا حیرت کردم؛ زیرا نمیدانستم که جمهوری اسلامی ۴۰۰۰ مورد مناقشه بین المللی باکشورها دارد که در آن یا خواهان است و یا خوانده ولی قادر به دنبال کردن موضوع نیست، و بنابراین موضوع موافقتنامه ژنو و اختلافات آن یک امر تازه ای نمیباشد و در واقع در ردیف ۴۰۰۱ قرار دارد.

آقای علی ماروسی در آن تحقیق تحت عنوان (حل و فصل دعاوی بین المللی و جایگاه ایران) نوشته است:

حقیقت این است که ایران یکی از معدود ترین کشورهایی است که به عنوان خواهان و یا خوانده درگیر پرونده حل و فصل بیش از ۴۰۰۰ مورد در مراجع بین المللی اعم از دیوان های بین المللی و داوری ها از جمله مراکز داوری، اطاق بازرگانی بین المللی ICA مطرح بوده و هست و در خصوص دادگاه های دیگر مانند دادگاه کیفری بین المللی نیز ایران مراحل قانونی تصویب آنرا طی نکرده است.

در تمام ۳۷ سال سلطنت شاهنشاه آریامهر ۴ مورد اختلاف باکشورهای خارجی داشتیم که با مذاکره و دو مورد رجوع به شورای امنیت و دادگاه لاهه حل و فصل شد، این اختلاف ناشی از عمل و ماهیت جمهوری اسلامی است و از همه مهمتر حالت غضب است که معمولا غاصب توجهی به حفظ مورد غضب ندارد چون میداند که دیر یا زود از او خلع ید میشود دعاوی له و علیه رامیگذارد برای صاحبان اصلی کشور.

علاوه بر آن جمهوری اسلامی اهمیتی به دعاوی بین المللی نمیدهد اساسا یک حکومت اسلامی حق ندارد به دادگاههای بین المللی که مشتکل از کفار است رجوع کند.

در سال ۱۳۶۹ آخوند شوشتری که باصطلاح وزیر دادگستری بود اعلام کرد که ۵ میلیون پرونده

تصور نکنید که سوء استفاده ها ویی اعتنائی به حقوق ملت فقط در رابطه با کشورهای خارجی است همین دیروز نهم بهمن ماه وزارت بهداشتی جمهوری اسلامی خبر داد که سالیانه ۲۵۰،۰۰۰ سقط جنین در ایران انجام شده است (کشور، اسلامی هم هست).

توصیه دردناک

در مقابل اوضاعی که حاکم بر ایران است وموریانه هائی که چیزی از ایران باقی نگذاشته اند باین

توصیه دردناک وخفت بارهم مواجهیم که میفرمایند:

درست بجای اینکه به پاکسازی خانه از موریانه ها اقدام کنیم صبر کنیم تا موریانه ها خودشان ایران را بکل ویران وازپای در آورند.

من واقعا فکر میکنم نفع مردم خواهد بود بحای اینکه فکر بر اندازی رژیم باشیم،

فکر بدیده قدم به قدم وتدریجی باشیم تا زمانی که حکومت خودش

بدست خودش خودش را ساقط کند> (سال ۱۳۷۱)